

Arrest

nr. 264 997 van 7 december 2021
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten D. VANDENBROUCKE en H.
BOURRY
Steenakker 28
8940 WERVIK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 13 januari 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 december 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 augustus 2021 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 5 augustus 2021.

Gelet op de beschikking van 24 september 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 oktober 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN die *loco* advocaten D. VANDENBROUCKE en H. BOURRY verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de voorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekende partij dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, getiteld “niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)” van 22 december 2020, waarbij haar volgend verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij haar huidig tweede verzoek om internationale bescherming steunt op dezelfde motieven die zij naar aanleiding van haar vorig, eerste verzoek om internationale bescherming heeft uiteengezet. In het kader van verzoekende partij haar vorig, eerste verzoek om internationale bescherming nam het Commissariaat-generaal op 12 maart 2020 een beslissing “Niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)”, op grond van artikel 57/6, §3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, omdat verzoekende partij internationale bescherming geniet in Kroatië en zij, zo oordeelde de commissaris-generaal, het vermoeden dat haar grondrechten als begunstigde van internationale bescherming er geëerbiedigd worden niet weerlegt. Verzoekende partij haar beroep tegen die beslissing werd verworpen bij 's Raads arrest nr. 240 683 van 10 september 2020.

Verzoekende partij legt in het kader van huidig tweede verzoek om internationale bescherming bijkomende verklaringen af en volgende documenten neer: een brief geschreven door haar nicht, een medisch getuigschrift, een medisch attest van AZ Delta en een poliklinische brief.

3. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissingen werden genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming -oud artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet sprak over het al dan niet in overweging nemen van een asielverzoek, daar waar er in de huidige bepaling sprake is van het al dan niet ontvankelijk verklaren van het volgend verzoek

om internationale bescherming-, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van oud artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de Commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

4. In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze uiteengezet dat en alzo, in weerwil van wat in het verzoekschrift op algemene, doch niet ernstige wijze wordt voorgehouden, wel degelijk gemotiveerd waarom verzoekende partij geen nieuwe feiten of elementen aanbrengt, en het Commissariaat-generaal evenmin over dergelijke elementen beschikt, die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoekende partij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekende partij het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch zij doet er geen afbreuk aan. De Raad benadrukt dat het aan de verzoekende partij toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar zij echter manifest in gebreke blijft. Verzoekende partij komt in wezen immers niet verder dan het beknopt uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het formuleren van algemene beweringen, beschouwingen en kritiek en het op algemene wijze tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee zij echter de in de bestreden beslissing gedane bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

Zo oppert verzoekende partij op algemene wijze in haar verzoekschrift, waarmee zij louter die al eerder bij haar vorig verzoek om internationale bescherming aangevoerde argumentatie herhaalt, dat zij “ (...) in Kroatië geen aanspraak” kon “maken op de noodzakelijke medische zorg” (sic.), doch zij gaat hiermee voorbij aan, minstens gaat zij niet concreet in op en slaagt zij er (aldus) geenszins in een ander licht te werpen op hetgeen in dit verband in de bestreden beslissing pertinent als volgt wordt vastgesteld:

“Uit het administratief dossier blijkt dat u naar aanleiding van onderhavig verzoek om internationale bescherming louter herhaalt dat uw kinderen medische problemen hebben en zij niet goed behandeld werden in Kroatië (verklaring volgend verzoek dd. 08.12.2020, punt 16). Het CGVS oordeelde naar aanleiding van uw eerste verzoek dienaangaande reeds het volgende: “Met betrekking tot de medische problematiek van uw kinderen, waarover u medische documenten uit Turkije en België neerlegde, waaromtrent u niet concreet aantoonde dat uw mogelijkheden of beperkingen om in dit verband uw rechten uit te oefenen anders zijn dan de mogelijkheden of beperkingen waarmee ook de onderdanen van deze lidstaat geconfronteerd kunnen worden, moet worden opgemerkt dat dergelijke problematiek volgt uit de eventuele beperkingen van het gezondheidsstelsel in deze lidstaat op zich. Als dusdanig behoort dit aspect echter niet tot de bevoegdheden van het Commissariaat-generaal en dient u zich te beroepen op de geëigende procedure.” De door u en uw vrouw neergelegde medische documenten en attesten zijn allen opgesteld in België en doen louter vaststellingen over de medische toestand van uw kinderen (verklaring volgend verzoek dd. 08.12.2020, punt 18; verklaring volgend verzoek dd. 09.12.2020, punt 16 en 18). Nergens in deze documenten wordt gesteld dat de medische behandelingen in Kroatië voor jullie kinderen ontoereikend of ontoegankelijk zouden zijn. Het overige door jullie neergelegde document, de brief geschreven door uw nicht R.(...) M.(...), doet evenmin afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. In deze brief wordt jullie medisch parcours in België omschreven en gesteld dat de medische toestand van jullie kinderen het niet toelaat om naar Kroatië terug te keren. Deze brief kan aldus evenmin beschouwd worden als een nieuw element, daar het een loutere herhaling betreft van jullie eerdere verklaringen. U legt geen documenten of bewijsstukken neer die aantonen dat uw kinderen geen recht of toegang zouden hebben tot medische zorgen in Kroatië (verklaring volgend verzoek dd. 08.12.2020, punt 18; verklaring volgend verzoek dd. 09.12.2020, punt 18).”

Het in het verzoekschrift verwijzen naar en citeren van algemene landeninformatie, met name een rapport van AIDA van april 2020, is niet van aard om op het voorgaande een ander licht te werpen. Overigens, landeninformatie, zoals die waar verzoekende partij naar verwijst, kan weliswaar een belangrijk aspect vormen bij de globale beoordeling van het verzoek om internationale bescherming, doch dergelijke informatie volstaat op zich niet om zonder meer te besluiten dat de geboden bescherming in hoofde van eenieder die in die lidstaat, in casu Kroatië, internationale bescherming werd verleend, niet langer effectief of toereikend zou zijn of dat elke internationaal beschermd die in het land verblijft er een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt. Elk verzoek dient op individuele basis en aan de hand van de hiertoe in concreto aangevoerde elementen onderzocht te worden, zoals in casu geschiedt. In navolging van de commissaris-generaal

dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij bij haar huidige tweede verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen of feiten aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt. Zij beweert weliswaar op algemene wijze het tegendeel, doch toont het tegendeel niet aan. Ze ontkracht noch weerlegt immers de concrete en pertinente vaststellingen in de bestreden beslissing die alzo doen besluiten.

Verzoekende partij (haar raadsman) slaat voorts de bal grondig mis waar in het verzoekschrift, nota bene verwijzende naar oud artikel 57/6/2 van voor de wijziging van de Vreemdelingenwet bij de wet van 21 november 2017 (tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen), -wetgeving die sedert 22 maart 2018 oftewel inmiddels meer dan 3 jaar in werking/de geldende is-, foutief voorhoudt dat de commissaris-generaal niet zou voldaan hebben aan de in huidig artikel 57/6/2, §2 van de Vreemdelingenwet opgenomen verplichting om de minister of diens gemachtigde ervan op de hoogte te brengen of de terugnrijving of verwijdering al dan niet leidt tot een schending van het non-refoulementbeginsel in hoofde van de verzoeker op grond van het onderzoek in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van diezelfde wet. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert immers dat de commissaris-generaal dit in casu wel heeft gedaan. In de bestreden beslissing wordt nergens gewag gemaakt van eventuele incoherenties of tegenstrijdigheden waardoor de argumentatie dienaangaande in het verzoekschrift evenzeer elke grondslag en ernst mist.

Waar verzoekende partij een schending van artikel 3 van het EVRM opwerpt, wijst de Raad erop dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot de beoordeling of onderhavig verzoek om internationale bescherming nieuwe elementen bevat die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

De verwijzing in het verzoekschrift naar de situatie in Syrië is niet dienstig of relevant, aangezien aan verzoekende partij internationale bescherming werd toegekend in Kroatië.

5. Bijgevolg lijkt verzoekende partij geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep

gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. X; RvS 13 mei 2014, nr. X).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op voormelde beschikking, verwijst de advocaat van de verzoekende partij naar het verzoekschrift.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt dan ook vast dat de verzoekende partij in gebreke blijft daadwerkelijk haar opmerkingen aangaande de in voormelde beschikking opgenomen grond te formuleren en dat zij hierbij dan ook in het geheel niet ingaat op voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Derhalve dient te worden aangenomen dat zij deze grond tot verwerping niet betwist, minstens geenszins ontkracht of weerlegt.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Bijgevolg brengt de verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven december tweeduizend eenentwintig door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET